

гари сж вземали живо участие въ всички по-важни български възстания (1841 и 1876), въпрѣки несподобното географско положение, но тѣ се добрѣ организираха и вземаха особено живо участие въ голѣмото Илинденско възстание въ 1903 г. Отъ отчета за това възстание въ Мемоаръ на вътрѣшната организация, 1904, се вижда, колко жертви тѣ дадоха за идеята на общобългарската солидарность.

Съ името Одринско изпърво се схващаше неопредѣлена гегорафска областъ съ центъръ градъ Одринъ. Чрѣзъ революционната дѣйность на македоно-одринския комитетъ за политическото освобождение на българитѣ отъ турското робство, понятието Одринско придоби и политическо значение и означаваше земята отъ Одринския вилаетъ, въ която българитѣ прѣставятъ абсолютно или релативно мнозинство. Границитѣ на Одринско се очертахъ на сѣверъ съ политическата българотурска граница, на западъ съ границата между Македония и Одрински вилаетъ по р. Места, на югъ съ Бѣло море, само на изтокъ тя не бѣше ясно ограничена и се сочеше отъ природата въ източното вододѣлно било на р. Ергене, притокъ на Марица. Послѣ побѣдата на балканскитѣ съюзници надъ турцитѣ се постави чрѣзъ Лондонския договоръ отъ 30 май 1913 год. за източна граница на Одринско линията Мидия-Еносъ, която съвпаднаше съ тогавашното етногафско распространение на българитѣ. Злочеститѣ за България политически събития въ 1913 година накараха българитѣ да се прибератъ на лѣвия брѣгъ на Марица, но линията Мидия-Еносъ остана идеалъ за източна граница на българската държава, както абланскитѣ планини